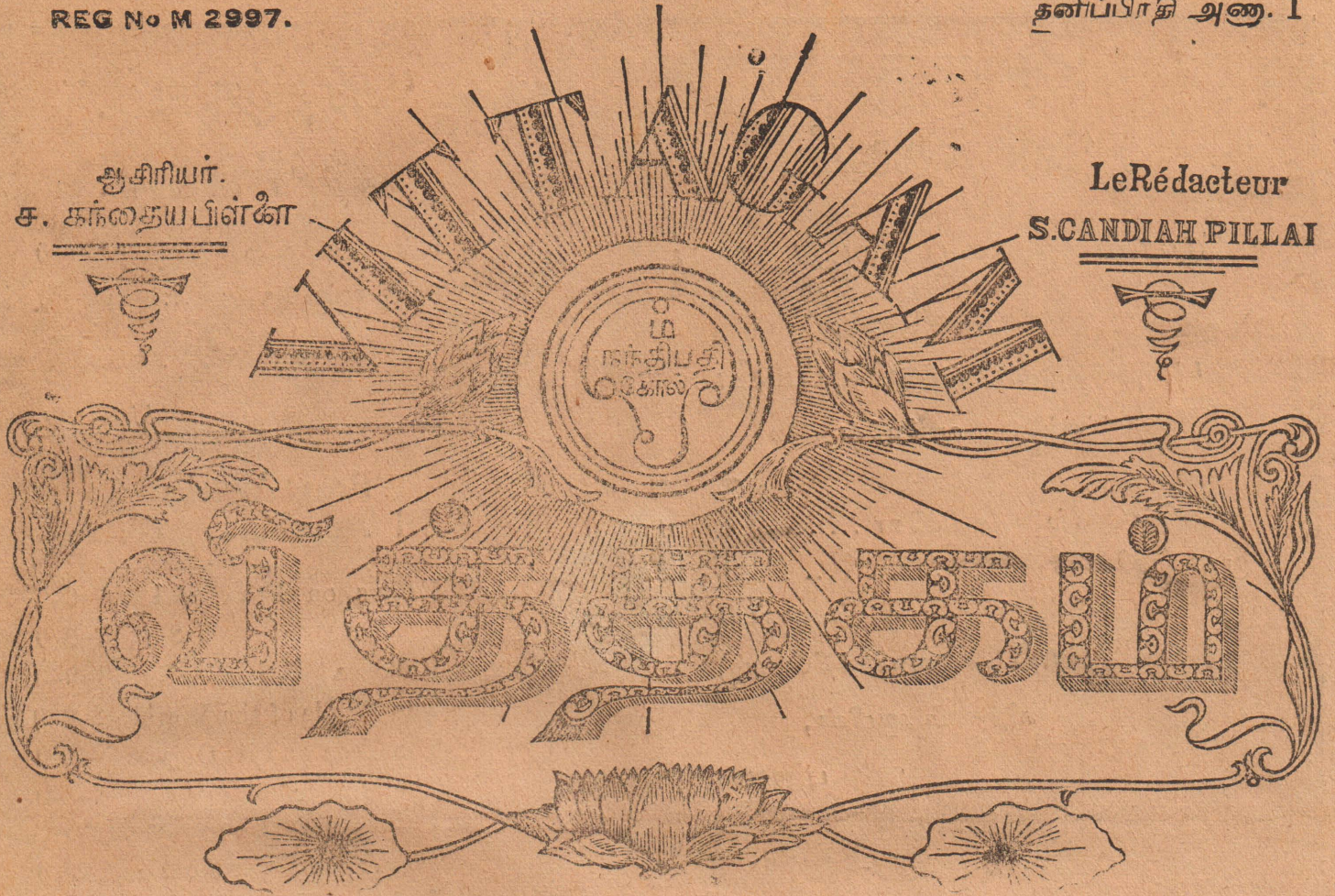

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையபிள்ளை

LeRédacteur
S.CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை

VOL. III

புதுவை, தாது (ஸ்) ஐப்பசி மீ ௨ ௦௨ (5-11-36)

No.47.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

கொந்தணவும் பொழில் சூழ் குளிர் மாமதில் மாளிகைமேல்
வந்தணவும் மதிசேர் சடைமா முதுகுன் றுடையாய்
பந்தணவும் விரலாள் பரவையிவள் தன் முகப்பே
யந்தணனே யருளாயடி யேனிட்டளங்கெடவே.

பரசாருங்கரவாபதினெண் கண முஞ்சூழ
முரசாரவந்த சிரமுதுகுன் றமமர்ந்தவனே
விரைசேருங்குழலாள் பாவையிவள் தன் முகப்பே
யரசேதந்தருளாயடி யேனிட்டளங்கெடவே.

“வித்தகம்.”

முதல் இரண்டாவது வருட

சஞ்சிகைகள்

புத்தகங்களாக கட்டப்பட்டன.

ஒவ்வொரு வாலியின் விலை

	ரூ	அ	பை
முதுகில் தோல் — கலிக்கோ	4	0	0
முழு கலிக்கோ	3	12	0
முதுகில் கலிக்கோ -- மார்பில் தாள் 3	8	0	0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

வித்தகம் ஆபீஸ்,

புதுவை.

உங்கள் வியாபாரம்

விருத்தியாக

வேண்டுமானால்

வித்தகத்தில்

விளம்பரம் செய்யுங்கள்

“வித்தகம்.”

சந்தா விவரம்.

உள் நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ3-0-0

வேளி நாட்டிற்கு ரூ4 0-0

“வித்தகம்” ஆபீஸ்

புதுவை.

Prose Works of
Sri Aurobindo Ghose

Essays on Gita Part 1 st	5-0-0
Do 2 nd	7-0-0
Kalidasa	1-0-0
The Riddle of the World	2-0-0
The Yoga and its Objects	0-12-0
The Mother	1-0-0
Ish Upanished	1-8-0
War & Self Determination	2-0-9
Lights of Yoga	1-4-0
Bases of Yoga	3-0-0
The Ideal of the Karmayogin	1-12
Ideal and Progress	1-0-0
The Superman	0-6-0

NANDHI

PUBLISHING HOUSE

PONDICHERRY.

“வித்தகம்”

விளம்பர விகிதம்.

வியாபார விளம்பரம் அங்குலம் 1க்கு

ரூ 0-8-0

ரூ 1 ரீ டி த்த விளம்பரங்களுக்கு தனி விகிதம்.

மானேஜர்,

“வித்தகம்” ஆபீஸ்

புதுச்சேரி.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்செய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆடமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
முலபண் டாரம் வழங்குகின்
ரூன்வந்து முந்துமினே.
[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

தாது னுப் ஐப்பசி மீ உயி உ

திருக் குறள்.
முன்னுவது குறள்.

வா ய்மையைக் கண்டு
அதனைக் கடைப்
பிடித்து ஒழுசி
யவர் எனப் போற்றப் படும் மஹா
மேதாவி யாகிய தெய்வப் புலமைத்
திரு வள்ளுவ நாயனார்,

உலக மாக்கள் உண்மையை உணர்
ந்து உய்தி யடைய வேண்டும் என்னும்
கருணை பேலீட்டினால்,

அருளிச் செய்த திருக் குறள்
என்னும் தமிழ் வேதத்தில் கடவுள்
வாழ்த்து என்னும் முதலாம் அத்தி
யாயத்தில் மூன்றாம் சூக்தமாகி மிளிர்
வது

மலர்மிசை யேகினுன் மாணடி சேர்தார்
நிலமிசை நீவொழ் வார்.

என்னும் குறட்பா ஆகும்.

இதற்கு முந்திய சூக்த மாகிய
“கற்றதனு லாய பயனென் கொல்
.....”என்னும் குறட்பாவின்
உண்மைப் பெ ருள் “வித்தகம்”
தொகுதி 3 இல.45ஆல் ஒரு சிறிது
விளக்கிக் கூறப் பட்டது.

முன்னைய “வித்தக” இதழ்களில்
விளக்கிக் கூறப்பட்ட இரண்டு சூக்தங்
களாலும் பெறப்படுவது யாது?
எனின்; சிறிது கூறுதும்:—

அன் னையப் பேணுதலால்—
அன் னையைப் பேணுதல் என்னும்
கல்வியால் — வாய்மையான கற்றல்
என்னும் பயில்வால் அவ் அன் னையின்
அருளைப் பெ ற்று அவ் அருளால்
அப்பனைக் காண வேண்டும் என்பதும்,

அன் னையையும் அத்தனையும் தொழ
வேண்டியது — பேண வேண்டியது
ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றி யமையாக்
கடன் என்பதும்,

அவ் அன் னையையும் பிதாவையும்
போற்றத்தலால் அன் னாருக் குற்ற
அழி தகைமையி னின்றும் அவரை
வெளி பேற்றி ஆஃதாவது காலத்தால்
சீரணமாகி இறந்து படும் தன்மையி
னின்றும் அவரை மீட்டு,

நித்தியத்துவம் அ ளிக் க வல்ல
அரிப பெரிய சாதனம் — இ ன் றி
ய மையாக் கருவி யாகிய முக்கிய
சாதனம் கல்வியே—கற்றல் என்னும்
ப யில் வே எ ன் ப து ம் முன்னைய
இரண்டு குறட் பாக்களாலும் நன்று
பெறப் படுகின்றன.

இஃது உலகியலுக்கும் உண்மை
நிலைக்கும் ஒக்கும்.

உலகியலில் ஒரு வ ன் படிப்பால்—
மதிப் பெ ரா லி வா ல் பொருளீட்டி
அன் னை தந்தையரைப் பேணுதல்—
அன்பால் போற்றுதல் பட்டாங்கு.

இது போலவே, உண்மை நிலையை
நாடும் ஒருவன் குரு வருளால் பெறப்
படும் வாய்மையான கல்வியால் —
கற்றல் என்னும் பயில்வால் வாய்மை
யான பொருளை ஈட்டி வாய்மையான
அன் னை தந்தையரைப் போற்றுதல்
வேண்டும்.

வாய்மையான கற்றல்—கல்வி இன்ன
தென்பது சென்ற கட்டுரையில் கூறப்
பட்டது. (“வித்தகம் தொகுதி 3
இல.45)

வாய்மையான தந்தை தாயர் யார்?
எனின், சிறிது கூறுதும்:—

அகாயமும் பிருதிவியுமே உண்மை
நெறிக் குரிய தந்தை தாயர் என்பது
சுருதி.

உண்மைத் தந்தை தாயர் “த்யாவாப்
பிரு தி வி க ள்” என்பது இருக்குள்
வேதத்தால் (இருக்கு மண்டலம்1,
சூக்தம் 161, செ.3) நன்று வலி
யுறுத்தப் பட்டது.

பின் வரும் பாடல்களும் இவ்
உண்மையை நன்று விளக்கு கின்றன.

இருக்கு.

அஷ்டகம்2, அத்தியாயம்3, (வருக்
கம்18) மண்டலம்1, சூக்தம்8 அநு
வாகம்22, இருக்குக்கள்52.

தீவியேனைப் பெற்றதந்தை: சேரீந்திடு
[நாயியீண்டே
புல்பெரும் பரப்பிற் றிஃதுதாயொடு முற
[வாய் நிற்கும்]

விவிதமாய் விரிந்த பூவான் யோனியா
மந்தரத்திற்
சுவிபெறு பிதாப் பெண்கர்ப்பர் தங்குறச்
[சமையத்திட்டானே.

(இ—ள்) “வானம் என்னைப் பெற்று
வளர்த்த தந்தையாம். (பூமிபினது
ரஸத்தினால் உணவும் பொருளும்
உணவுப் பொருள்களால் ரேதஸும்
ரேதஸால் மனிதனும் உண்டாகி
றார்கள் என்று சுருதி கூறுவதால்)
எனக்கு நாபி அல்லது சுற்றமும்
இக்கேயே உளர்.

விசாலமாகிய இப்பேரிய பூமி
எனக்குத் தாயும் பந்துவுமாம். பாத்தி
ரத்தைப் போல் விரிந்துள்ள பூமி
வானங்களின் பிறப் பிடமாகிய அந்
தரிட்சத்தில் விளக்கம் பொருந்திய
பிதாவாகிய ஆதித்யன் அல்லது
பரமேசுவரன், பெண்ணினது கருப்ப
மாகிய மழை நீரைத் தங்குமாறு
செய்தான்” என்பது.

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்
[வம்”

என்பது ஓளவையார் அருளிய
வேத சூத்தம். (கொன்றைவேந்தன்)

“என்பரமல்லா இன்னருள்”
(திருவாசகம்) எனப்படும் ஆதி யரு
ளாகிய ஆகாயமே தந்தை. அன்பு
எனப்படும் பூமியே தாய்.

இத் தந்தை தாயர் ஒன்றுதலால்
அருளாகிய குழந்தை பிறத்தலும்
அதுவே மழை — பொன்—பெருஞ்
செல்வம் என்பதும் நன்று பெறப்
படும். அருளை மழை என்பது சுருதி.
அருள் பெற வேண்டிய நிறையைப்
பெறுதலாற்றான் நித்தியத்துவம்
என்னும் முத்தி நிலை உளதாகும்.

அன்பு என்னும் அம்பு—அப்பு
இருத்தற்கு இடம் பிருதிவி. மழை
எனப்படும் அருள் என்னும் குழ
வியைக்கர்ப்பம் தரித்துப் போஷிப்பது
பிருதிவி ஆதலால்—பிருதிவி அபச

மான உடலே ஆதலால் பிருதிவியே
“அன்னை” எனப்பட்டது.

பிருதிவி அம்சமாகிய சரீரமே —
காரியத்தில் காரிய சத்தியாகிய தூலச்
சிவையே அருள் என்னும் குழவியின்
பிறப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரண
மான “அன்னை” ஆகும்.

ஆதலால் தூலச்சிவையைப் பேணிக்
காண்பதே அன்னையைப் போற்றுதல்
என்பதன் பொழிப்பு என அறிதற்
பாற்று.

ஆதி அருளாகிய—அகரமாகிய—
ஆகாசமாகிய தந்தையும் இகர சத்தி
யாகிய—பிருதிவி அம்சமாகிய தூலச்
சிவையும் (அன்பு) கூடிக் குழைத
லாற்றான் அருள் என்னும் குழவி
பிறப்பதாகும்.

அடுத்தவாரம் தீபாவளி பண்டி
கையை முன்னிட்டு “வித்தகம்”
வேளிவரா தேன்பதை தேரிவித்துக்
கொள்ளுகின்றோம்.

[ப-ர்]

அகரமும் இகரமும் சேர்ந்து “ஐ”
என மலர்தல் என்பது இதுவே. “ச்”
என்னும் மெய்யின் கண் உள்ள இகர
சத்தியோடு (சி) அகர சிவம் சேர்த
லால் (ச்+அ+ஐ) சை என மலர்தல்
—சைவம் திகழ்தல் என்பதன்
உண்மை இதுவே.

இப் பெற்றி கைவரப் பெறுதலே—
“ஐ” என மலர்தலே “மாணடி
சேர்தல்”—மாட்சிமை பெற்ற—“ம”
ஆட்சி பெற்ற இடத்தை அடைதல்.

அமல ஐகாரமே எம் பெருமான்
திருவடி எனப் படுவது. இதுவே
நற்றான்—ஞான பாதம்.

“உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்
.....பற்றலாவ தோர் நிலையிலாப்
பாம் பொருள்” எனவும், “என்பா
மல்லா இன்னருள்” எனவும் மணி

வாசகர் கூறியருளிய ஆதி யருளாகிய
தகப்பன் (ஞானாகாசம் — பிரமம் —
சிவம்.) அன்பு என்னும் அன்னையோடு
(சத்தி—தூலச்சிவ) கூடிக் குழைந்
தான்; குழைந்து மகனாகப் பிறந்தான்.
மகனும் அருளேயாம். தகப்பனுக்கு
முன் மகன் பிறந்தான் என்பது சமக்
கினைப் பொருள்.

இவ் அருளாகிய மகனுக்கு முன்
அறி தெய்வம் — ஆதியாக அறியப்
பட்ட தெய்விக ரூபம் இவ் அன்னை
தந்தையரே ஆவர்.

மகன் பிறந்ததனால் ஆம் பயன்
என்னை? எனின்,

நாலடியார்.

“சிலைகினைப்பட்ட ஆலமரத்தை

மதலையாய்மற்றதன்வீழ்முன்றியாக்குக்

குதலைமைதந்தைக்கட்டோன்றிற்றான்

[பெற்ற

புதல்வன் மறைப்பக்கெடும்.

என்றவாறு விருத்த தசை யடை
ந்து காலத்தால் அணு அணுவாக
அரிக்கப்பட்ட பிருதிவி யாகிய
தாயும் ஆகாச மாகிய தந்தையும்
பேணப்பட்டனர்—இறந்து படாத
வாறு சூழிக்கப்பட்டனர் என அறிதற்
பாற்று.

“தந்தை தாய் பேண்”

என்னும் ஓளவையார் அரு மறை
யின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொரு
ளும் இதுவே ஆம்.

மகன் எனப்பட்டவன் தூலமாகிய
சிவையைப் பேணிக் காண்டலால்—
அதன்பால் உள்ள அசத்தத்தை
நீக்கி அதனை விமல மாக்கியதால்—
பெற்ற தாயைக் கூடிக் குழைந்தமை
யால் தாயைப் பேணினவன் ஆயினான்”

(இரு வினை ஒப்பு மல பரிபாகம்
கைவரப் பெற்ற விமல யாக்கையாகிய

ரங்கு தேகத்தைப் பெறுதலே பெற்ற தாயைக் கூடிக் குழைதல் என்னும் சித்தர் மறையின் ரகவியார்த்தமாகும்.)

இத்தகைய விமலயாக்கையில் ஆகாச பூதம் பெருக்க மடைதல் தந்தையைப் பேணுதல் என்பதன் மறை பொருளாகும்.

இவ் அரிய பெரிய உண்மையையே பலப்பல கற்பனைகளால்—ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமைந்த கௌணபதங்களை யுடைய தோத்திரங்களால் இருக்கு வேதம் முறையிட்டுக்கோ லோச்சுகின்றது என அறிதற் பாற்று.

இருக்கு.

அஷ்டகம்3, அத்தியாயம்7, மண்டலம்4, அநுவாகம்4, சூக்தம்1, இருக்குக்கள்11.

பதனழி துணைப் போலப் படுத்துள பெற் [ரேர் தம்மை இசமுற இமை மீண்டும் எய்துநச் [செய்த வாஜன் சதமகன் துணையையுற்ற விப்புவா னிருபு [ஹோம மதுவனிற் களிப்போ ரெங்கள் மதத் [தினைப் பராமரிக்க.

(இ—ள்) ஜீரணமாய்க் கொண் டிருக்கும் துணைப் போலப் படுத்திருந்த பெற்றோர்களை மறுபடியும் இளமைப் பருவத்தை அடையுமாறு செய்தவரும் சோமத்தை விரும்பு வேராரும் இந்திரனது துணையைப் பெற்றவர்களுமான ரிபு விப்புவான் வாஜன் என்னும் மூவரும் எங்களது யக்ஞத்தை ரட்சிக்கட்டும். (எ—று)

ஷட மண்டலம் 4, அநுவாகம் 4, சூக்தம்4, இருக்குக்கள்9.

வாசரெனு யிப்புவர்கள்! லிபுவினர்கள்! [தேவரிடை வழங்கப் பெற்ற தேசுட னீரிழைத்தவது வயதாற் பதன [ழ்வையுற்று நின்ற

மாசனராம் பெற்றோர்கள் மறுபடியு மின [மையினை மருவித் தங்கள் ஆசைவழிச் செலுமாறு திறமைகொடு [நீர்புரிந்த ஆடல் தானே.

(இ—ள்) வாசர்களே! ரிபுக்களே! விப்புவர்களே! வயதின் முதிர்ச்சியால் ஜீரணத்தை அடைந்து நின்ற பெற்றோர்களாகிய பூமி வானங்கள் மறுபடியும் வாலிபத்தை அடைந்து தங்கள் இச்சைப்படி நடமாடமாறு நீங்கள் செய்த செய்கையாகிய அது தேவர்களிடையே பிரக்யாதி யாகப் புகலப் பெற்றது (எ—று)

முதலில் வாயுவும் அப்புமே தந்தை தாய் என்னும் சொற்களால் குறிக்கப் பட்டன. பின்பு வாயுவும் அக்கினியும் தூய்மை அடைந்தப்போது அல்தாவது வாயு ஆகாயத்திலும் அப்பு பிருதிவியிலும் நிறை பெற்றபோது — இருவினை ஒப்பு வாய்ந்தபோது பிருதிவி தாய் எனவும் ஆகாயம் தந்தை எனவும் குறிக்கப் பட்டன.

ஆகாயமும் பிருதிவியுமே ஆதித் தந்தை தாயர் என அறிதற் பாற்று.

திருவாசகம்.

“பாரொடுவிண்ணாய்ப்பாரந்தஎம்பரனே...” என மணிவாசகப் பிரபு அருளி யதும் அறிக.

வேதங்கள் முறையிடுவதும் அரிய பெரிய உண்மையும் இதுவே ஆம்.

இவ்வாறு மகன் எனப் பட்டவன் அன்னையையும் பிதாவையும் போற்றிப் பேணிக் கண்ட ஆங்கு, அவர்கள் உவகை அடைந்து இவனை ஆசீர் வதிக்கின்றனர்.

இவ் ஆசீர் வாதத்தால் தவத்துக்கு அருகன் ஆகின்றான் மைந்தன். நித்தியத்துவம் பெறுதற் குரிய வாய்மையான தவம் புரிபவன் இவனை என்க.

இவ் ஆசீர் வாதத்தின் பண்பும் பயனுமே இம் மூன்றாவது குறட்பாவாலும் இதற்குப் பின் இவ் அத்தியாயத்துள் அமைந்த மற்றைய குறட்பாக்களாலும் விளக்கப் பட்டன என அறிதற் பாற்றும்.

உலகியலில் ஒருவன் தன் தகப்பனை அடி பணிந்து நின்ற ஆங்கு, அவனை அத் தகப்பனாவன் ஆசீர்வதிப்பது முறையல்லவா?

எவ்வாறு ஆசீர்வதிக்கின்றான்? “சிரஞ்சீவியாய் இரு” என்றாவது, “திர்க் காயுஷ்மான் பவ”

என்றவது ஆசீர்வதிப்பன். இவ்வாறு முதலில் ஆசீர்வதிப்பது தான் முறை.

அசுத்த தனுவக் குரிய தந்தையைத் தான் அமல தனுவை அளிக்கும் ஆசானாகிய தந்தையைத் தான் போற்றிப் பணிந்து நிற்கும் மகனை — மாணவனை அன்னார் ஆசீர்வதிக்கும் போது முதலில் வழங்கற் பாலதாய தத்துவமே

“நிலமிசை நீடு வாழ்தல்” என்னும் தத்துவம் ஆகும்.

ஆசானே வாய்மையான அன்னை தந்தையரைப் பேணிக் காணச் செய்து — அமல தனுவை அடையச் செய்து நிலமிசை நீடு வாழச் செய்ய முகத்தால் — வாய்மையான புருஷார்த் தங்களை அளிக்கு முகத்தால் உலகியலுக்கு ஒப்பிய போலித் தந்தையினும் சிறந்தவன் என்பது பின் வரும் பிரமாணங்களாலும் வெள்ளிடை ஆம்.

மநுபகவான் கூறுவது:--

“தூல தேகத்தை உண்டாக்கும் பிதா

“எனவும். பிரஹ்ம பாவத்தை அடை
“விக்கும் குருவாகிய பிதா வெனவும் இரு
“தந்தையராவர்.

“இவ் விருவருள் பிரஹ்ம பாவத்தை
“அடைவிக்கும் குரு ரூப பிதா மேன்மைய
“ராவர்;

“எனெனின். அதிகாரிக்குப் பிரஹ்
“மோபதேச குருவ்னல் பிரஹ்ம விற்ற
“ன்மை ரூபத்தானே உண்டாம் ஜென்மம்
“இகத்தும் பரத்தும் எல்லாக் காலத்தும்
“நித்தியமாம்.

“பிரஹ்ம விவ் ரூப ஜன்மத்திற்கு ஒரு
“காலம் அழிவுண்டாகாதாம்.”

பின் வருவதும் இவ் உண்மையையே
உணர்த்துகின்றது.

“ஹே பாரத! இவ் வுலகப் பிரசித்த
“தாய் தந்தையர் உண்டாக்கும் தேகமோ
“ஜரா மரணத்தோடு கூடியதாம்.

“பிரஹ்ம வேத்தாவாய குரு அதிகாரி
“கட்டுக் கொடுக்கும் பிரஹ்ம விற்றன்மை
“வடிவ ஜாதியோ நித்தியமாம்; அஜரமாம்;
“அமரமாம்.

“ஆகலின், பிரஹ்ம வித்தையை உப
“தேசஞ் செய்யும் குரு உலகப் பிரசித்த
“தாய் தந்தையரினும் மிகவும் மேன்மைய
“ராவர்.”

இவ் வாற்றால், தந்தையால் தந்தை
யாகிய ஆசானால் — வாய்மையான இரு
முது குரவரால் முதற்கண் வழங்கப்
படும். தத்துவம் — உண்மை நெறிக்கு
இன்றியமையாத் தத்துவம்

“நிலமிசை நீடு வாழ்தல்”

என்னும் தத்துவமே என்பது
வெள்ளிடையாம்.

உடலம் வம்பு பழுத்து மாண்டு
போகாது நித்தியத்துவம் அடைந்த
மெய்யடிய ரெல்லாம் வாய்மையான
தந்தை தாயரை — குரவரைப் பேணி
இத்தகைய ஆசி பெற்றவரே — இப்
பெற்றி கைவரப் பெற்றவரே ஆவர்

என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை.

திருவாசகம்.

“.....எனக்கு
அள்ளு நுக்கை அமைத்தனன் ஒன்றிய
கன்னற் கனிதேர் களிநெனக்கடைமுறை
என்னையும் இடுப்ப தாக்கினன்

(ஹே திருவண்டப் பகுதி)

என அருளிச் செய்தார் மணிவா
சகப் பிரபு.

திருமந்திரம்.

நந்தி யருளாலே மூலனை நாடிப்பின்
நந்தி யருளாலே சதாசிவ ஞாயினேன்
நந்தி யருளாலே மெய்ஞ்ஞானத்துள்
[நண்ணினேன்
நந்தி யருளாலே நீர்நீநீநீ தேனே.

(ஹே திருமூலர் வரலாறு. மந். 20)

என எம் அண்ணல் அருளியதும்
அறிக.

சீவன் முத்தி நிலை சித்தி பெறுதற்கு
இன்றி யமையாத தத்துவம் — அடிப்
படையான தத்துவம்

“நிலமிசை நீடு வாழ்தல்”

என்னும் தத்துவமே ஆகும்.

பக்குவ சீவன் குருவருளால் பெறப்
படும் கற்றல் என்னும் களவொழுக்கப்
பயில்வால் போக முத்தனாகிய சீவன்
முத்தனாதல் வேண்டும்.

மாணடி சேர்தலாகிய — “ம”
ஆட்சி பெற்ற — மாட்சி பெற்ற உயரிய
தடத்தை அடைதலே — முத்தி
வாயில் எனப்படும் அமல முதற்
படியை அடைதலே போக முத்தன்
ஆதல் என்பது.

மா போகி — மா யோகி — மா
தியாகி எனச் சாத்திரங்கள் என
வழங்கும் நூல்கள் (கைவல்லியம்)

சீவன் முத்தர் இயல்பை விளக்குவான்
எடுத்துக் கொண்ட விஷயங்களின்
உண்மையும் இதுவே ஆம்.

மேல் இக் குறட்பாவின் உண்மைப்
பொருள் ஒரு சிறிது விளக்கிக் கூறப்
படும்

மலர் மிசை யேகினான் மாணடி
[சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவழி வார்.

என்பது சூத்தம்.

மேலைச் சூத்தத்தால் கூறியவாறு
கற்றல் என்னும் பயில்வால் அயன்
கையெழுத்தை அழித்து வியாப்பிப
வியாபக சந்தியாகிய ஞான பாதத்தை
அடைந்தோர் இப் பூவுலகில் நீடு
வாழ்வார் என்பதனை உணர்த்துதல்
தாதலிற்று இச் சூத்தம் என்க.

(இ-ன்)மலர் மிசை ஏகினான் மாண்
அடி சேர்ந்தார் — விஷ்ணுவின் உந்
திபக் கமல மலரி னின்றும் வெளிப்
பட்ட விராட் புருடனாகிய பிரமன்
தனது வியாபக நிறை குறுகிய மீளச்
சென்று ஒடுங்குதற் குரிய இடமாகிய
மாட்சி பெற்ற வியாபக வியாப்பிய
சந்தி என்னும் தடமாகிய ஞான
பாதத்தை அடையப் பெற்றோர்,

நிலமிசை நீடு வாழ்வார் — ஆயுட்
பெருக்க மடைந்து இப் பூவுலகில்
நெடுங் காலம் வாழ்வார் என்பதாம்.

“மா” எனப் பூத்தது — மலர்ந்தது
இவ் வையகம் ஆதலால், சிருஷ்டி
கர்த்தா எனக் கற்பனையாக உருவகப்
படுத்திக் கூறப்படும் பிரமன் தாமரை
மலரினின்று — பங்கஜ தளத்தி
னின்று வெளிப்பட்டு வியாபித்தவன்
என — ஏகினவன் என — புறத்தே
போந்தவன் எனச் சருதிகளால் பேசப்
படுகின்றான்.

“தாமரையோன் செய்து வைச்ச பல்லு
[வகம்”

என்பது சூத சங்கிதை.

இது கற்பனை. இதன் தத்துவார்த்தம் வேறு.

“ம்” என்னும் கௌண நிலைபாகிய வியாப்பியத்து நின்று “மா” என அகரம்தோன்றி அகிலம்தோன்றியது “மா என்புத்தது” என்பர் பெரியார்.

ஆரூர்ப் பங்கஜ தளமாகிய வியாப்பியத்து நின்று நிறை பிரிந்து வியாபிக்க — விரிந்த பிரபஞ்சத்தை — உலகத்தைப் பிரமன் படைத்தான் என்பது உருவகம் — கற்பனை.

பிரமன் படைத்தான் என்பது பிரபஞ்சம் காரியப் பட்டமையையே குறிப்பதாகும். சமஷ்டியான பிரபஞ்ச வடிவாய் நிற்பவன் “விராட் புருடன்” எனப் படுவன். அவனே பிரமன். “விராட்” என்பதற்குப் பிரமன் எனவும் பொருள் கூறுவர். சமஷ்டியான பிரபஞ்சமே பிரமன் எனக் கற்பிக்கப்பட்டது என்க.

ஆகாசமே கமலம். “ஆகாசம் எதுவோ அதுதான் கமலம் இதற்கு நான்கு திக்குக்களும் நான்கு உப திக்குக்களும் இதழ்கள்” என்பது மைத்திராயன்ணி யுபநிஷத்.

ஆகாசமும் பூமியும் தந்தை தாய் எனப்படும். இவ் விரண்டன் சையோ கத்தால் ஆய அசைவால் மூன்றாவது உண்டானது.

பிருதிவியில் இருந்து விந்த உற்பனமானது. விந்துவால் ஆயது வாயு. வாயுவால் ஆயது அக்கினி. அக்கினியால் ஆயது நீர். இப் பஞ்ச பூதங்களும் என்றும் உள்ளன.

விந்துவின் இயக்கம் வாயு. வாயுவே அயன் — பிரம்மா. விஷ்ணுவின் உந்தியங் கமலத்தில் உதித்தவன்.

விஷ்ணுவும் விராபகனும் ஒன்றே.

அதனாற்றான் “சக்ல அம்பரதரம் விஷ்ணும்” என்று கூறப்பட்டது. அவ் விஷ்ணு சக்லம் என்னும் பாற் கடலில் இருக்கின்றான். அவனிடத்தில் அயன் (அ + ஜன்) என்னும் வாயு உதித்தான். விஷ்ணுவின் உந்தியங் கமலத்தில் பிரமன் உதித்தான் என்பதன் உண்மை இதுவே ஆம்.

இக்கற்பனை வியாபகத்தையே குறிக்கின்றது; இப்பகை முறையாக உலகம் விரிந்ததையே குறிக்கின்றது. பிரமனைச் சிருஷ்டி கர்த்தா எனவும் தலை எழுத்தை வகுப்பவன் எனவும் கூறுவதன் உண்மையும் இதுவே ஆம்.

பிரமா என்னும் வாயுவால் ஆயது இவ் உலகம் — உடலுயிர்.

ஒளவை குறள்.

“வாயுவிலையவுடம்பின்பயனே ஆயுவனெல்லையது”

(ஷ் உள்நுடம்பினிலைமை செ.9)

பிரமனை வேதன் என்பதன் பொருளும் இதுவே ஆம். வாயு வடிவாய் — நாத வடிவாய் உள்ளதே வேதம்.

“வேதத்தின் ஒத்த உடல்”

என்பது திருமந்திரம்.

வகரம் என்னும் ஏதமுடைய வாயுவினால் ஆயது இவ் உடலம். (வ + ஏதம் = வேதம்.) வாயுவினால் நிலை பெற்றிருப்பது இவ் உடலம். அவ்வாயு இன்மையால் அழிந்து படுவது இவ் உடலம்.

அவ்வாயு ஏதம் தீர்ந்து அமலமடைதலால் அழிந்து படாது நித்யத்துவம் பெறுவது இவ் உடலம். முன்னிலையாகிய உலகமும் இன்ன நீரதே. ஆதலால் உபய பூதமாகிய வாயுவால் ஆயது இவ் உலகம் என்பது வெள்ளிடை. வாயுவே முக்கியம்.

மலர் மிசை ஏகினன் ஆகிய —

மலரினின்றும் புறம் போந்து வியாபி தவனாகிய பிரமனை — வாயுவை பபில் வுகளால் குறுக்கி “ம்” ஆட்சி பெற்ற — மாட்சிமை யுடைய தடத்தை — மாண் அடியை அடையுமாறு செய்தலே “மாண்டி சேர்தல்” என்பது.

இப் பெற்றி கைவரப் பெற்றவனோ “மாண்டி சேர்தோர்” ஆவர்.

இவ் வுண்மையை — தத்துவத்தை உணர்த்துதற்கே பின் வரும் பிரபல சருதி எழுந்ததாகும்.

திருமந்திரம்.

புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிகின்ற வாயுவை நெறிப்பட வுள்ளே நின்மல மாக்கில் உறுப்புச் சிவக்கு முரோமக் கறுக்கும் புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடை யோனே.

(ஷ் 3ம் தந். பிரானுயமம். மந். 12)

“புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிகின்ற வாயு” என்பது “மலர் மிசை யேகினன்” ஆகிய பிரமன் என்னும் தத்துவத்தையே உணர்த்தி நின்றது. தாமரை மலர் என்னும் பங்கஜ தளத்தினின்று வெளிப்பட்டு வியாபகம் பெற்ற வாயு என்பது பொருளாகும்.

“நெறிப்பட உள்ளே நின்மல மாக்கில்” என்பது வாய்மையான கற்றல் என்னும் களவொழுக்கப் பபில் வால் அவ் வாயுவை அமல மாக்குதலை உணர்த்தி நின்றது.

வியாபகம் பெற்ற வாயு ஏதம் தீர்ந்து — தடிப்பு நீங்கி விமலமான ஊனில் ஒடுங்கி ஆகாச பூதமாக மாற்ற மடைதலே திருமாலின் உந்தியங் கமலத்தில் உதித்த பிரமன் ஏதம் தீர்ந்து வியாபக நிறை குறுகி உதித்த இடத்தில் மீளச் சென்று ஒடுங்குகின்றான் என்னும் கற்பனையின் உண்மைப் பொருளாகும்.

மலரினின்றும் புறம் போந்துவனாகிய — வியாபகம் பெற்றவனாகிய பிரமன்

அவ் வியாபக நிறை குறுகி மீளச் சென்று ஒடுங்கும் தடமாகிய — வியாபக வியாப்பிய சந்தியாகிய இடமே “மாணடி” எனப்பட்டது.

இதுவே “ம” ஆட்சிபெற்ற இடம் — மாட்சி பெற்ற இடம் — மாண் அடி. இயக்க நிறை சமம் பெற்ற இடமே — இரு வினை சமம் பெற்ற இடமே — வியாப்பிய அந்த மும் வியாபக ஆதியும் சேர்ந்த — காணப்பட்ட இடமே “ம” என்பது. இத்தடத்தை அடையப் பெறுதலை “மாணடி சேர்” தல் என்பது.

“உறுப்புச் சிவக்கும் உரோமம் கறுக்கும்” என்பது தூலம் வினாவேற்றப்பட்ட தலை ஆய விமல தனவை உணர்த்தி நின்றது.

“புறப்பட்டுப் போகான் புரி சூட யோனே” என்பது உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றியமையால் — சிவமாத் தன்மை எய்திய — சிவனாகிய சிவன் உடலாகிய சத்தியை விட்டுப் பிரியாமையால் மரணம் இன்மையை உணர்த்தி நின்றது.

“மாணடி சேர்த்தார் நிலமிசை நீடு
[வாழ்வார்”

என்பதன் பொருள் இதுவே ஆம்.

கூட மெடுத்துக் குடிபுக்க மங்கையர்
ஒடுவர் மீளுவர் பன்னிரண் டங்குலம்
நீடுவ ரெண்விரற் கண்டிப்பர் நால்விரற்
கூடிக்கொ ளிற்கோல வஞ்செழுத் தாமே.

(ஊ. ஊ. 13)

[“கூட மெடுத்துக் குடி புக்க மங்கையர்” என்பது வாயுவா லாயது உடலுயிர் என்னும் உண்மையை உணர்த்தி நின்றது.] பின் வரும் பிரமாணமும் இவ் உண்மையை நன்று வலியுறுத்துதல் காண்க.

மைத்திராயண்ணி யுபநிஷத்.

“சிருஷ்டிக்கு முந்திப்ராஜாபதி ஒருவராக

“இருந்தார். (இவர் உர் என்றால், மாயை “யைச் சுவீகரித்த ஸத் சித் ஆவந்த “சுவரூபி யானவ ரிடத்தி லிருந்து உண்டா “ன்வர். இவருக்கு ஹ்ரண்ய கரீப்பன் “என்னும் பெயர்) ஒருவராயிருந்ததில் “அவருக்குச் சந்தோஷ மில்லை.

“ஆதமாவைத் தியானித்து வெகு “ப்ராஜைகளைச் சிருஷ்டித்தார் (சங்கற்ப “மாத்கிரத்தினாலே தேவ மனுஷிய மிருகம் “முகலான பல ரூபமாய்த் தானே யானார்.) “அந்தப் பிராஜைகள் கல்லைப் போலவும் “புத்தி யில்லாமலும் பிராண னில்லாமலும் “கட்டைகளைப் போலவும் இருக்கக் கண் “டார். அதிலும் சந்தோஷ மில்லை.

“இவைகளுக்குச் சேதனத்தை அறிவை “உண்டாக்குகிற தற்காக “நான் அவைக “ளுக்குட் பிரவேசிக்கிறேன்” என்று “ஆலோசித்தார். தன்னை வாயுவைப் “போலச் செய்து கொண்டு அவைகளில் “பிரவேசித்தார். “தான் ஒருவராக இருந்து “தேகாதிகளை அசைப்பிக்கச் சக்தி யில்லை.

“ஆதலால் தன்னை ஐந்தாகச் செய்து “கொண்டு பிரான்ன், அபானன், சாமான், “உதான்ன், வியானன் என்கிற ஐந்து “பெயர்களால் சொல்லப் படுகிறார்..... “.....”

“கூடிக்கொளிற் கோல அஞ்செழுத் தாமே” என்பது சமநிறை பெறு தலால் அமல ஐகார மாகிய மாணடி சேர்த்தலை உணர்த்தி நின்றது.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

உருத்தரித்தநாடியிலொடுங்குகின்றவாயு [வைக் கருத்தினாலிருத்தியேகபாலமேற்றவல்லி

[ரேவ் விருத்தரும்பாலராவர்மேனியுஞ்சிவந்திடும் அருட்டரித்தநாதர்பாதமம்மைபாதமுண் [மையே.

[“கபாலம் ஏற்றல்” என்பது வாயு ஏதம் தீர்ந்து தோன்றிய இடத்தே மீளச் சென்று ஒடுங்குதலை உணர்த்தி நின்றது.

“விருத்தரும் பாலராவர் மேனியுஞ் சிவந்திடும்” என்பது “நிலமிசை நீடு வாழ்வார்” என்பதன் பொருளுடையது.

“நாதர் பாதம் அம்மை பாதம் உண்மையே” என்பது வியாப்பிய வியாபக சந்தியாகிய — அஞ்ஞான பாதம் நிறை குறுகிச் சமப்பட்ட இடமாகிய மாணடியை அடைதலை உணர்த்தி நின்றது.]

பிரமா என்னும் தத்துவ மாகிய விதியை வென்றே மாணடி அடைந்து நிலமிசை நீடு வாழ வேண்டும், விதியை விதி என்னும் காலனை வியாபகம் என்னும் அசுத்த நிறையை — அசுத்த வாயுவை வெல்வது எவ்வாறு? எனின், சிறிது கூறுதும்—:

ஒரு வனும் ஒருத்தியும் இணைவிழைச்சில் ஈடுபடுங்கால் இந்திரியம் வெளிப்பட்டுக் கருப் பையில் பாய்கின்றது. அதனால் இடற்கை முறையாக ஒரு சிவன் தோன்றுகிறது என்பது பிரமாவுடைய தொழிலின் இரகசிய தத்துவம் அல்லவா? இதனை அறியாதார் இலர் எனினும் இது மறையே — மறை பெருளே ஆகின்றது.

சிருஷ்டி என்னும் ஆற்றலமைந்த பிரமாவின் தத்துவம் சிற்றின்பப் பையில் வால்—காமத்தால் வெளிப்படுகின்ற தென்பது பட்டாங்கு. ஆதலால் பிரமன் என்பவனே காமன் என்பது பெறப்படுகின்றது. காமன் என்னும் பிரமனால்—காமத்தால் “மா” எனப் பூத்தது இவ் உலகம் என்க.

வியாபித்துக் கொண்டே இருக்கும் பிரமனைக் குறுக்குவதே — வியாபகத்தைக் குறுக்குவதே விதியை வெல்லு தென்பது.

உபய பூதமாகிய இவ் வாயுவின் அசைவைப் பிடித்து --பிரமனைப் பிடித்து உதித்த இடத்தில் மீண்டு ஒடுங்கும்படி செய்தல் வேண்டும்.

மலர் மிசை ஏசுய பிரமணை--விஷ்ணு வின் உந்தியங் கமல மலரினின்றும் போந்த பிரமணை மீண்டு அவ் உந்திக் கொடி வழியே திரும்பிச் சென்று ஒடுங்குப்படி செய்ய வேண்டும்.

இவ் வாயுவே பிணி — அண்டாண்ட சரா சரங்கள் யாவற்றையும் பிணிப்பது. இதுவே பாசம். இதுவே அசுத்த காமம்.

மூவடிமூப்பது.

“.....
பிணியுமிழ்ப்புவியில்லிவடிபான்மையதே”

(ஷு சூத்தம்.27)

என்றனர் இடைக்காடர்.

பிரமன் என்பவன் காம வடிவினனாய் — அசுத்தமான கந்து என்னும் அசுத்த உணர்ச்சி வடிவினனாய் — வாயு வடிவினனாய் காமத்தால்வழங்கப்பட்ட உலகத்தையும் சீவர்களையும் ஆக்கம் பெற்றுக் கேடடையுமாறு செய்கின்றான்.

இன்ன நீர்மை யுடையவனை வெல்வது எவ்வாறு?

இனத்தை இனத்தால் ஈர்ப்பது போல அவனுடைய உந்தமான — மகத்தான கருவியாகிய காமத்தால் களவு என்னும் மறையான — மறைவான ஒழுக்கத்தால் — கந்தருவ வழக்கத்தால் — அவனது இயக்க நிறைக்கு ஏற்ற பெற்றி நிறையுடைய கற்றல் என்னும் பயில்வால் அவனை அணு அணுவாக வெல்ல வேண்டும்.

இதனால்ன்றி வேறு எவ் வகையான உபாயங்களாலும் தந்திர மந்திர யோக சமாதிகளாலும் வெல்ல முடியாது. இயற்கை முறை இதுவே; மாணடியை அடைதற் குரிய இயற்கை முறையான சாதகம் இதுவே என்க.

தொல்காப்பியம்.

“இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து”
(ஷு-பாயிரம் உரையாசிரியருரை.)

என்பது உலகியலில் கற்பனைக் கதையாக வழங்கப்பட்டும் மேற் கூறிய ஆழ்ந்த உயரிய தத்துவத்தையே விளக்கின்ற தென அறிதற் பாற்றும்.

இவ்வாறு காற்றைப்பிடிக்கும் கணக்கு அறிந்து அதனைப்பிடிக்க வல்லவரே — விதியை விதி என்னும் பிரமணை வெல்ல வல்லவரே கூற்றை உடைப்பவர்-மரணத்தைக் கடந்து நில மிசை நீடு வாழ்பவர் — நித்தியத்துவம் பெறுபவர் என்க.

பின் வரும் பிரபல சுருதியால் வலியுறுத்தப்பட்ட உண்மையும் இதுவே ஆம்.

திருமந்திரம்.

ஏற்றி யிறக்கி யிருகாலும் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வானர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே.

(ஷு 3-ம் தந். பிராணாயாமம் மந்.13)

அசுத்த வியாபகத்தை அழித்தலே — அசுத்த விந்தைச் சுத்த விந்து வாக்குவதே அயன் வினையை — கோட்டை — எழுத்தை அழிப்ப தென்பது.

விந்துவில் உதிக்கும் வாயுவானது, வாய்மையான பிரமசரிய ஒழுக்கமாகிய கற்றல் என்னும் பயில்வால் — கந்தருவ ஒழுக்கத்தால் அசுத்தம் என்னும் ஒதம் நீங்கி அவ் விந்து தூய்மையடையவே — நிரோதம் பெறவே தானும் அசுத்தம் நீங்கித் தூய்மையடையும்.

அடைந்து தனது உற்பத்தித்தான மாகிய பிரதிவியில்-உடலில் உறையப் பெற்ற அவ் விந்து எனும் பாற் கடலில் ஒடுங்கும். பாற் கடலில்

ஐந்தலைப் பை நாகத் தலைப் பள்ளி கொள்ளும் நாராயண னாகிய தந்தை பால் மீண்டு ஒடுங்குகின்றான் பிரடன் என்பதன் உண்மை இதுவே ஆம்.

மலர் மிசை ஏகினை வென்றே அவன் ஒடுங்குதற் குரிய இடமாகிய மாணடியை “ம” ஆட்சி பெற்ற இடமாகிய தூக்கம் என்னும் தடத்தை — ஆசைப் பேறு அடிப் படையான தடத்தை அடைய வேண்டும்.

“மலர் மிசை ஏகினை மாணடி” என்பது மலரினின்றும் புறம் போந்த பிரமன் மீளச் சென்று ஒடுங்குதற் குரிய மாட்சிமை பெற்ற தடம் என்னும் பொருட்டு.

இத்தகைய மாணடிபே “ம” ஆட்சி பெற்ற தடமே சிவமான் தன்மை எய்தப் பெற்ற இடம். இதனை அடையப் பெற்றவரே சிவோகம் கைகூடியவர் என்பது பொருளாகும்.

திருவாசகம்.

சிவம் காட்டி தாட்டா மறை காட்டி”
(ஷு திருவம்மாணை செ.6)

என்னும் பிரபல சுருதியும் இவ் உண்மையை வலியுறுத்துதல் காண்க.

இவ்வாறு திருமால் உந்தி பூத்தோன் ஆகிய பிரமன் “ம” ஆட்சி பெற்ற தடத்து ஒடுங்குகலாற்றான் — உபய பூதமாகிய வாயு அமல மடைந்து சத்தாகிய — விபலமாகிய ஊனில் ஒழிவற ஒன்றுத லாற்றான் சிவமாம் தன்மை கைகூடும் — சிவோகம் — சிவம் பெறப் படும் என்க.

“விந்து அடங்கவியுஞ்சிவோகமே”

என்றனர் அண்ணல் திருமூலர்.

“நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தான் நான்முகன் சிவனைப் படைத்தான்” என்னும் மறை மொழியின்

ஒரு துறைக் கோவை.

யாழ்ப்பாணம் புன்னூலைக்கட்டுவன்.
வித்துவான் பிரம்மஸ்ரீ. சி.கணேசையர்
அவர்கள் எழுதியது.

(தொகுதி 3. - 46ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

[பதிப்புரிமை கட்டுரை ஆசிரியர்க்கே உரியது]

முறையுந் தருமமு நீங்காத மானமும் முரசு மன்னர்
திறையுந் தருமுன்றி லான்ரகு நாயகன் நேவை வெற்பி
னிறையுந் கமலக் திருப்பதல்வா லிந்தர் நீலத்தின் மே
லிறையுந் குடிபுக்கிருப்பதுண்டோ புவியேழினுமே.

கமலம்--தாமரை மலர் போன்ற முலை. இந்திர நீலம்--
இந்திர நீலம் போன்ற கண். தாமரைப் பூவிலிருப்பதன்றி
இந்திர நீலப் பூவின்மேல் கடவுள் இருப்பதுண்டோ?
என்பதன் தோன்றிற்று. கமலம்--இருதய கமலம். மலர்
மிசை யேகிணு எனப்பது பிரமாணம். இறை--கை;
கடவுள்.

கலைக்கே நெடுங்கட வன்னு னடைகலங் காத்தவன் செஞ்
சிலைக்கே விசயன் ரகுநாயகன் நயிழ்த்தேவையிலா
லிலைக்கே கருங்கொழுந் தேந்துமின்னே குன்றியற்கை யன்றே
வலைக்கே வளர்வதென்றே சங்கபாணி யமர்கின்றதே.

கலை-கலைக் கியானம். ஆலிலை--வயிறு. கு-மயக்கம்.
கருந் கொழுந்து--கரிய கொழுந்து போலு மயிரி
ரேகை. குன்றில் வளர்வது இயற்கை யன்று; கடலில்

வளர்வதே இயற்கை யென்றே திருமால் அமர்கின்றது
என்பதன் தோன்றிற்று. அமர்தல்--பொருந்தல். சங்க
பாணி--வளையலை யணிந்தகை; திருமால். ஓ-அசை.

பனையே தடங் கண்டியிலாத வீரைப் பதிபுரசு
வணையே துயிலும் ரகுநாகன் வெற்பி வென்னுநயிர்க்குக்
துணையே யுனைவந்திரந்தேற்கு வெந்துயர் தோன்ற வடிக்க
கணையே பிடித்துச் சிலைவிடுத்தாய் கற்ற கல்வி நன்றே.

கணை --ஆம்பு போன்ற தனம். சிலை --மலை போன்ற
தனம். இனிக் கணையைப் பிடித்து வில்லை விடுத்தாய்
என்பதன் தோன்றிற்று. வில்லைப் பிடித்துக் கணையை
விடுப்பதி யல்பாக மாறி விடுத்தாய். ழின் கல் வி நன்று
என்பது கருத்து.

நெய்க்கின்ற கூந்தற் கொடியுடையீர் மனுரீதியினன்
மெய்க்கின்ற வாய்மை ரகுநாயகன் கந்த வெற்பிலிப்போ
துய்க்கின்ற மான்மறி யும்புண்ட ரீகமு மோலிடாரீர்
வைக்கின்ற ரீதியினாலினையோ வஞ்சி மன்னனுமே.

இராகசியார்த்தம்-உண்மைப் பொருள்
இதுவே என அறிதற் பாற்று.
இவ்வேத வாக்கியம்முத்திரெறியையே
சமக்கிணையாக உணர் த்தி நிற்றல்
காண்க.

இவ் அரிய பெரிய தடமாகிய மாண
டியை அடைந்தவன் அன்னை யைப்
பேணி அவளால் தந்தையைக் கண்டு
அனனார் ஆசியால் பிரதமையான
ஆயுட் பெருக்கை-நிலமிசை நீடு வாழ்
தலை -- இப் பூவுலகிலேயே நீடு வாழ்
தலை --இலக்கம் இல்லா ஆயுளைப்
பெற்று வாழ்தலை --வாழ்தல் என்னும்
தத்துவத்தைப் பெறுகின்றனன்.

“நிலமிசை நீடு வாழ்வார்”

என்பதன் பொருள் இதுவே ஆம்.
குருவருளால் பெறப்படும் நிறை
முறையான களவொழுக்கப் பயில்
வாகிய கற்றல் என்னும் பயில்வால்
--சிறிநின்ப வாழ்வு என்னும் சிறு வாழ்
வினால் ஆயுட் பெருக்கம் உண்டு என்
னும் உண்மையையே பின் வரும் பிர
மாணமும் நன்று வலியுறுத்துகின்றது.

திருமந்திரம்.

புறமக மெங்கும் புகுந்தொளிர் வீந்து
நிறமது வெண்மை நிகழ்நாதஞ் செம்மை
உறமகிழ்ச்சத்தி சிவபாதமாயுட்
டிறனோடு வீடளிக்குஞ்செயற் கொண்டே.

(ஊ வீந்தற்பணம் மந்திரம்.7)

ஒளவை குறள்.

வாயுவழக்க மறிந்து செறிந் தடங்கில்
ஆயுட் பெருக்க முண்டாய்.

(ஊ வாயு தாரணை-செ 9)

மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் தெய்
வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் அருளிப்
பதிருக் குறள் என்னும் தமிழ் மறையில்
கடவுள் வாழ்த்து என்னும் அத்தியாய
த்துள்ள “மலர் மிசை ஏகினுன்.....”
என்னும் மூன்றாவது குறட் பாவிந்
உண்மைப்பொருள் ஒருவாறு உணரத்
தரும்.

சுபம்.

மான்மறி —மான் மறி போன்ற கண். பு ண் ட ரீ க ம் —
தாமரை மலர் போன்ற கை. நீர்வைத்திருக்கின்ற நீதியினால்
என்க. வஞ்சி மன்னன் —சோழன். பு லி ப் போத்தும்
மானும் ஒரு துறையில் நீருண்ண வைத்தவன் சோழன்.
அவனுமுமக் கிணையிலை என்றபடி.

பிறியாத தெவ்வாக்கும் பின்னிட்டுப்பேர்க்கும் பிறங்கிலைவே
லெறியாத வன்ரகு நாயகன் தேவையிலென்றுக் கண்டே
யறியாத சிற்றிடையீர்பொருந்தாரை யடைக்கியநீர்
பொறியாது வீட்டென்னோ பொறிகுழந்த பொற்கோட்டை
[யின்றே.

தெவ்வாருக்கு எறி ஆதவ நென்றும் பின் னி ட் ட
பேர்க்கு எறியாதவனென்றும் கொள்க. பொருந் தாரை —
பொருகின்ற வேல் போலும் கண். பொற் கோடு —
அழகிய கோடு போன்ற தனம். பொறி—தேமல். இனி
பகைவரை யடக்கிய நீர் இயந்திரஞ் சேர்ந்த பொற்கோட்
டையை அழியாத தென்னோ என்பதுந் தோன்றிற்று
பொறித்தல்—அழித்தல். ஐயுருபு விகாரத்தாற் றெக்கது.

காரணவுங் கொடைவீரையர் கோனென்று கஞ்சன் வீட்ட
வாரணம் வென்ற ரகுநாதன் வெற்பின் மணக்குறிபோற்
தோரண முத்தத் தொமொ விளங்களிர் தோன்ற வெதிர்
பூரண கும்பம் வைத்தாய் மலர் வீட்டிற் பொலங்கொடியே.

மணக்குறி —மணத்திற் குரிய அடையாளம்.
தோரணம் —மகா தோரணம்; என்றது அது போன்ற
கண்ணை. முத்தத் தொடு — முத்தஞ் செய்த லோடு.
மா விளந் தளிர் —மா விளந்தளிர் போலும் கை. பூரண
கும்பம் —பூரண கும்பம் போன்ற முலை. இனித் திருமண
அடையாளம் போலத் தோரணத் தொடு பொந்திய
முத்து மாலைகளும், மா விளந் தளிர் தோன்றப் பூரண
கும்பமும் வைத்தாய் என்பதுந் தோன்றிற்று.

அலம்பணி வீரை புடைகுழும் வீரைக் கதிப நெழ
தலம்பணி தேவையர் கோன் ரகுநாதன் தமிழ்க் கரந்தைப்
புலம்பணி மேகலைப் பொன்னே மறந்துங்கைப் போதின் மின்னார்
சிலம்பணி யாரென்ப தோவரி பாய்வண்டு சேர்க்கின்றதே.

அலம்பு அணி வீரை—நீர் அலம்புகின்ற அழகிய கடல்.
சிலம்பு —மலை போன்ற தனம். வண்டு—வண்டு போன்ற
கண். இ னி க் கையி ல் சிலம்பு அணிபார் என்பது
கொண்டோ வளையை அணிகின்றது என்பதுந் தோன்
றிற்று.

நிதிகொண்டவண்மைத் தளவாய்க் குமாரசனிலந் தழைக்கும்
துதிகொண்டதேவை ரகுநாதன் மால்வரைத்தோகையன்னீர்
கதிகொண்டதாமரை தாங்கிரினீர் செங்கலச விம்ப
மதிகொண்டதாங்குமின் மாலா மெனக் கலர் மாதென்னவே.

அலர் மாதா —இ ல க் கு மி . விஷ்ணுவாகிய எனக்கு
இலக்கும்பைப் போல நீர் தாமரைப் பூவைத் தாங்கி

நிற்கிரீர். பூரண கும்ப வடிவையுந் தாங்கு வீர் என்பதுந்
தோன்றிற்று. தாமரைப்பூ —கண். கலச விம்பம்—முலை.

மழையணி வாரகுழன் மின்னிடை மாதர் மருளவிசைக்
கழையணி தேவை ரகுநாதன் வெற்பிற் கதிரொளியோ
மழையணி யாழின் விரலாவிசைத்துள் ருநக்குதலாற்
மழையணி கானத் தவரெனும் வாய்மை தகுமுமக்கே.

கழை—வேய்ங் குழல். உழை —மான் போலும் கண்.
யாழின் விரல் —யாழ் போன்ற கை. யாழ் முன் கை.
விரல் கை. ஆகுபெயர். கானம் -- காடி. இனி உழை
யென்னும் நரம்பு பொருந்திய யாழை இனிப விரலால்
இசைத்து உள்ருநக்குதலால் கீதம் பாடுபவர் என்னுஞ்
சொல்ல உமக்குப் பொருந்தும் என்பதுந் தோன்றிற்று.

முத்திக்கு வேலி தழைநின்றவை முகல் வனருட்
பத்திக்கு வாய்ந்த ரகுநாத சேதுபதி வரைமே
லெத்திக்குக் கண்டறி யோமணங் கேபச் செணுங் கொடிசே
ரத்திக்குஞ் செம்மலர் காட்டி நின்றாயின் றதிசயமே

முத்து இக்கு வேலி— முத்தை யுடைய கருப் பம்
வேலி. அத்தி —கடல் போன்ற கண். செம் மலர் --செந்
தாமரை மலர் போலும் கை. இன்று பூவில்லாத அத்தி
மரத்திலும் செம்மையாகிய பூவைக் காண்பித்து நின்றாய்.
எத்திக்கினும் கண்டறியே ரம் அதிசயம் என்பதுந்
தோன்றிற்று.

மையாழி வையம் புகழ் செம்பி நாடன் மறந்தும் பொய்யா
மெய்யால் விளங்கும் ரகுநாதன் வெற்பில் வெவ் கோவையடக்
கையார வேனின் நிகைத்திடக் குன்றக் கவிசை செய்காற்
பொய்யாதுனைச் சொல்ல வாங்கண்ண னுரென்று பூங்கொடியே.

கோ —பக.வே— வேய்ங்குழல். அடைய இசைத்திடச்
செய்தால் எனமுடிக்க. குன்றம்—மலைபோன்ற முலை; மலை.
முலையைக் கையால் கவித்தலைச் செய்தால் எனவும்.
குன்றத்தைக் கவிக்கையாகச் செய்தால் என்பதும்
பொருள்.

பலவுங் கழுகும் பசும் பனிக் கோடும் படைத்து நின்று
நிலவுங் கரந்தை ரகுநாதன் காக்கு நெறியியல்பா
மிலவுங் துகிலும் பொருமிதழாய் நின்னிரு கையினும்
குலவும் படி செங்கதிர் மாழை யேந்திக் குலாவுவதே.

செம்கதிர் மாழை — செவ் வொளியை யுடைய மாம்
வடு. இனி நி ன் னிரு கையி லும் குலவும் படி செவ்
வொளியையுடைய பொண்ணை யேந்தி விளங்குவது,
நெறியின் முறை போலும். நெறியிற் பார்ப்பாரை
யெல்லாம் தன்னை கப்பாரூந் போலக் குறிக் கொண்டு
காக்குமியல்பு. அதுபோலும் என்பது கருத்து.

(தொடரும்)

திருவாசக உண்மை.

யாழ்ப்பாணம், தென்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந் ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசிரியர்)

அவர்கால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவியருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0—2—9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.

TOWARDS TRANSCENDENCE.

Vedanta Kesari Madras, Writes:—

“ The book speaks of undiscovered possibilities hidden in the deeper reaches of the mind which could be brought into the conscious plane by a process of Transcendence of the various lower planes by which man become the superman possessed of great psychic powers, and later emerges with a still higher order of consciousness, as a Divine Personality.”

Price As. 12.

Nandhi Publishing House

PONDICHERRY.

Vient de paraitre, à

L'ARGUS

Doyen des Bureaux d'extraits de Presse de France et de l' Etranger —, la nouvelle Edition. la septième de:

“NOMENCLATURE des Publications en LANGUE FRANCAISE du monde entier”

C'est un volume très documenté, genre de travail unique classé méthodiquement, contenant plus de 15000 noms de Périodiques différents en langue française dont chacun d'eux possèdera un exemplaire.

இனம்!

இனம்!

சுத்த சாதகம்

ஜல

வைத்தியம்

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை செலவுக்கு உரிய 6 சதம் அல்லது 1 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

வேண்டுவோர் 6 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம். புதுவை.